

२०७२ भाद्र ३० बुधवार १६-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
“मीठे बच्चे- तिम्रो सारा पढाइ योगमा आधारित छ, योगबाट नै आत्मा पवित्र बन्छ, विकर्म विनाश
हुन्छ ।”

प्रश्न:- कति बच्चाहरू बाबाको बनेर फेरि हात छोडिदिन्छन्, कारण के हुन्छ ?

उत्तर:- (१) बाबालाई राम्ररी पहिचान नगर्नाले, पूरा निश्चय नहुनाको कारणले ८-१० वर्षपछि
पनि बाबालाई छोडपत्र दिन्छन्, हात छोडिदिन्छन् । पद भ्रष्ट हुन्छ । (२) विकारी दृष्टि
भएपछि मायाको ग्रहचारी बस्छ, अवस्था तल-माथि भइरहन्छ अनि पढाइ पनि छुट्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्भाइरहनुभएको छ । अहिले सम्भन्ध्यौ- हामी
सबै रूहानी बेहदका बाबाका बच्चाहरू हौं, जसलाई बापदादा भनिन्छ । जसरी तिमी रूहानी बच्चा
हौ, त्यसैगरी यी ब्रह्मा पनि शिवबाबाको रूहानी बच्चा हुन् । शिवबाबालाई रथ त अवश्य हुनुपर्छ
नि । यसैले जसरी तिमी आत्माहरूलाई कर्म गर्नको लागि अंग मिलेका छन्, त्यसैगरी शिवबाबाको
यो रथ हो किनकि यो कर्मक्षेत्र हो जहाँ कर्म गर्नु पर्ने हुन्छ । त्यो हो घर, जहाँ आत्माहरू रहन्छन् ।
आत्माले जानेको छ हाम्रो घर शान्तिधाम हो, वहाँ खेल हुँदैन । बत्ती आदि केही हुँदैन, केवल
आत्माहरू रहन्छन् । यहाँ आउँछन् पार्ट खेलन । तिम्रो बुद्धिमा छ- यो बेहदको ड्रामा हो । जो
कलाकार छन् उनीहरूको शुरुदेखि अन्तसम्मको पार्टलाई तिमी बच्चाहरू नम्बरवार जान्दछौ । यहाँ
कुनै साधु-सन्त आदिले सम्भाउँदैनन् । यहाँ हामी बच्चाहरू बेहदको बाबाको पासमा बसेका छौं,
अब हामीलाई फर्केर जानु छ । आत्माहरू पवित्र त अवश्य बन्नुपर्छ । यस्तो होइन- शरीर पनि यहाँ
पवित्र बन्नु छ, होइन । आत्मा पवित्र बन्छ । शरीर त पवित्र तब बन्छ, जब ५ तत्त्व पनि सतोप्रधान
हुन्छन् । अहिले तिम्रो आत्मा पुरुषार्थ गरेर पवित्र बनिरहेको छ । वहाँ आत्मा र शरीर दुवै पवित्र
हुन्छन् । यहाँ हुन सक्दैनन् । आत्मा पवित्र बनेपछि फेरि पुरानो शरीर छोड्छ, फेरि नयाँ तत्त्वबाट
नयाँ शरीर बन्छ । तिमी जान्दछौ- मेरो आत्माले बेहदको बाबालाई याद गर्छ वा गर्दैन ? यो त
हरेकले आफैसँग सोध्नु छ । सारा पढाइ योगमा आधारित छ । पढाइ त सहज छ, चक्र कसरी घुम्छ
बुझिसकेका छौ । मुख्य हो नै यादको यात्रा । यो भित्र गुप्त छ । देख्नमा कहाँ आउँछ र । बाबाले
भन्न सक्नुहुन्न यसले धेरै याद गर्छ वा कम । हो, ज्ञानको लागि भन्न सक्नु हुन्छ- यो ज्ञानमा धेरै
तीक्ष्ण छ । याद त केही देख्नमा आउँदैन । ज्ञान मुखले बोलिन्छ । याद त हो अजपाजप । जप अक्षर
भक्तिमार्गको हो, जप अर्थात् कसैको नाम जप्नु । यहाँ त आत्माले आफ्नो बाबालाई याद गर्नु छ ।

तिमी जान्दछौ- हामी बाबालाई याद गर्दै-गर्दै, पवित्र बन्दै-बन्दै मुक्तिधाम-शान्तिधाममा पुग्छौं ।
यस्तो होइन- ड्रामाबाट मुक्त हुन्छौं । मुक्तिको अर्थ हो- दुःखबाट मुक्ति हुनु । शान्तिधाममा गएर
फेरि सुखधाममा आउनु छ । जो पवित्र बन्छन्, उनीहरूले सुख भोग्छन् । अपवित्र मनुष्यले
उनीहरूको सेवा गर्छन् । पवित्रको महिमा छ, यसमा नै मेहनत छ । आँखाले धेरै धोका दिन्छ, गिर्न
पुग्छन् । तल-माथि त सबैलाई हुनुपर्छ । ग्रहचारी सबैलाई लाग्छ । भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ-
बच्चाहरूले पनि सम्भाउन सक्छन् । फेरि भन्नुहुन्छ- माता गुरु चाहिन्छ किनकि अब माता गुरुको
सिस्टम चल्छ । पहिले पिताको थियो । अहिले सबैभन्दा पहिले कलष माताहरूलाई मिल्छ । माताहरू
धेरै संख्यामा छन् । कुमारीहरूले राखी बाँध्छन्, पवित्रताको लागि । भगवान्ले भन्नुहुन्छ- काम
महाशत्रु हो, यसमाथि जित प्राप्त गर । रक्षा-बन्धन पवित्रताको निशानी हो । उनीहरूले राखी

बाँध्छन्, तर पवित्र त बन्दैनन् । ती सबै बनावटी राखी हुन्, कुनैले पावन बनाउँदैनन् । यसमा त ज्ञान चाहिन्छ । अहिले तिमीले राखी बाँध्छौ । अर्थ पनि सम्झाउँछौ । यो प्रतिज्ञा गराउँछन् । जसरी सिक्खहरूको निशानी कंगन हुन्छ, तर पवित्र त बन्दैनन् । पतितलाई पावन बनाउने, सर्वका सद्गतिदाता एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ देहधारी हुनुहुन्छ । पानीको गंगालाई त यी आँखाले देखिन्छ । बाबा जो सद्गति दाता हुनुहुन्छ, उहाँलाई यी आँखाले देखिदैन । आत्मालाई कसैले पनि देख्न सक्दैन, त्यो के चीज हो ? भन्छन् पनि— हाम्रो शरीरमा आत्मा छ, तर त्यसलाई कसैले देखेको छ र ? भन्छन् देखेका छैनौं । अरू सबै चीजहरू, जसको नाम छ, त्यो देख्नमा अवश्य आउँछ । आत्माको पनि नाम त छ । भन्छन् भृकुटीको बिचमा चम्कन्छ अजबको सितारा । तर देख्नमा आउँदैन । परमात्मालाई पनि याद गर्छन्, देख्नमा केही पनि आउँदैन । लक्ष्मी-नारायणलाई यी आँखाले देखिन्छ । लिंगको पूजा त गर्छन् तर त्यो कुनै यथार्थ रीतिले त हुँदैन नि । देखेर पनि जान्दैनन् परमात्मा के हो ? यो कसैले पनि जान्न सक्दैन । आत्मा त धेरै सानो बिन्दु छ । देखिदैन । न त आत्मालाई न परमात्मालाई देख्न सकिन्छ, जान्न सकिन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ— हाम्रो बाबा आउनुभएको छ, यिनमा । यस शरीरको आफ्नो आत्मा पनि छ, फेरि परमपिता परमात्मा भन्नुहुन्छ— म यिनको रथमा विराजमान छु यसैले बापदादा भन्दछौ । अब दादालाई त यी आँखाले देख्छौ, बाबालाई देख्दैनौ । जान्दछौ— बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँले यस शरीरद्वारा हामीलाई ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ । उहाँ ज्ञानको सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ । निराकारले बाटो कसरी बताउनुहुन्छ ? प्रेरणाले त कुनै काम हुँदैन । भगवान् आउनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । शिव जयन्ती पनि मनाउँछन् यसैले अवश्य आउनुहुन्छ नि । तिमी जान्दछौ— अहिले उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ । बाबाले यिनमा आएर पढाउनुहुन्छ । बाबाको पूरा पहिचान नहुनाको कारणले, निश्चयबुद्धि नहुनाको कारणले ८-१० वर्षपछि पनि छोड-पत्र दिन्छन् । मायाले बिल्कुलै अन्धो बनाइदिन्छ । बाबाको बनेर फेरि छोड्छन् भने पद भ्रष्ट हुन्छ । अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको परिचय मिलेको छ, त्यसैले अरूलाई पनि दिनु छ । ऋषि-मुनि आदि सबैले नेति-नेति भन्दै गए । पहिले तिमीले पनि जान्दैनथ्यौ । अहिले तिमी भन्छौ— हो, हामी जान्दछौ । त्यसैले आस्तिक भयौ । सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ ? यो पनि तिमी जान्दछौ । सारा दुनियाँ, र तिमी स्वयं पनि यस पढाइभन्दा पहिले नास्तिक थियौ । अब बाबाले सम्झाउनुभएको छ त्यसैले तिमी भन्छौ— हामीलाई परमपिता परमात्मा बाबाले सम्झाउनु भएको छ, आस्तिक बनाउनुभएको छ । हामीले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दैनथ्यौं । बाबा हुनुहुन्छ रचयिता, बाबाले नै संगमयुगमा आएर नयाँ दुनियाँको स्थापना पनि गर्नुहुन्छ र पुरानो दुनियाँको विनाश पनि गर्नुहुन्छ । पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि यो महाभारत लडाई छ, जसको लागि सम्झन्छन्— त्यस समय कृष्ण थिए । अहिले तिमी सम्झन्छौ— निराकार बाबा हुनुहुन्थ्यो, उहाँलाई देखिदैन । कृष्णको त चित्र छ, देखिन्छ । शिवलाई देख्न सकिँदैन । कृष्ण त हुन् सत्ययुगका राजकुमार । उही रूप फेरि हुन सक्दैन । कृष्ण पनि कहिले, कसरी आउँछन् ? यो पनि कसैले जान्दैन । कृष्णलाई कंसको जेलमा देखाउँछन् । के सत्ययुगमा कंस थियो र ? यो कसरी हुन सक्छ । कंस असुरलाई भनिन्छ । यस समयमा सारा आसुरी सम्प्रदाय छ नि । एक-अर्कालाई मार्दै-काट्दै रहन्छन् । दैवी दुनियाँ थियो, यो भुलेका छन् । ईश्वरीय दैवी दुनियाँ ईश्वरले स्थापना गर्नुभयो । यो पनि तिम्रो बुद्धिमा छ— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ।

अहिले तिमी हौ ईश्वरीय परिवार, फेरि वहाँ हुन्छौ दैवी परिवार। यस समयमा ईश्वरले तिमीलाई स्वर्गको देवी-देवता बनाउन लायक बनाइरहनु भएको छ। बाबाले पढाइरहनु भएको छ। यस संगमयुगलाई कसैले पनि जान्दैन। कुनै पनि शास्त्रमा यस पुरुषोत्तम युगको कुरा छैन। पुरुषोत्तम युग अर्थात् जहाँ पुरुषोत्तम बनिन्छ। सत्ययुगलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम युग। यस समयमा त मनुष्य पुरुषोत्तम छैनन्। यिनलाई त कनिष्ठ तमोप्रधान भनिन्छ। यी सबै कुरा तिमी ब्राह्मण सिवाय अरू कसैले बुझ्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— यो हो आसुरी भ्रष्टाचारी दुनियाँ। सत्ययुगमा यस्तो कुनै वातावरण हुँदैन। त्यो थियो श्रेष्ठाचारी दुनियाँ। उनीहरूको चित्र छन्। वास्तवमा यी श्रेष्ठाचारी दुनियाँका मालिक थिए। विश्वका राजा थिए, जसको पूजा गरिन्छ। पूज्य पवित्र थिए, उनै फेरि पुजारी बनेका छन्। पुजारी भक्तिमार्गलाई, पूज्य ज्ञानमार्गलाई भनिन्छ। पूज्य सो पुजारी, पुजारी फेरि पूज्य कसरी बन्छन्? यो पनि तिमी जान्दछौ— यस दुनियाँमा पूज्य एक जना पनि हुन सक्दैन। पूज्य परमपिता परमात्मा र देवताहरूलाई नै भनिन्छ। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ सबैका पूज्य। सबै धर्मकाले उहाँको पूजा गर्छन्। यस्तो बाबाको जन्म यहाँ नै गायन गरिन्छ। शिव जयन्ती हुन्छ नि। तर मनुष्यहरूलाई केही थाहै छैन— उहाँको जन्म यहाँ हुन्छ। आजकल त शिवजयन्तीको बिदा पनि गर्दैनन्। जयन्ती मनाऊ, नमनाऊ आफ्नो मर्जी। औपचारिक बिदा छैन। जसले शिवजयन्तीलाई मनाउँदैनन् उनीहरू त आफ्नो काममा गइहाल्छन्। धेरै धर्म छन् नि। सत्ययुगमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। वहाँ यो वातावरण नै हुँदैन। सत्ययुग हो नै नयाँ दुनियाँ, एक धर्म। वहाँ यो थाहा हुँदैन— हाम्रोपछि चन्द्रवंशी राज्य हुन्छ। यहाँ तिमीले सबै जान्दछौ— यो-यो बितिसकेको छ। सत्ययुगमा तिमी हुन्छौ, वहाँ पहिलेको कुन कुरा याद गर्छौ र? पहिले थियो कलियुग। त्यसको इतिहास-भूगोल सुन्नाले के फायदा?

यहाँ तिमीले जान्दछौ— हामी बाबाको पासमा बसेका छौं। बाबा शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। बाबा आउनुभएको छ सबैको सद्गति गर्न। सबै आत्माहरूलाई अवश्य लैजानुहुन्छ। मनुष्यले त देह-अभिमानमा आएर भन्छन्, सबै माटोमा मिल्नु छ। यो बुझ्दैनन्— आत्माहरू त जान्छन्, बाँकी यो शरीर माटोले बनेको छ, यो पुरानो शरीर खतम हुन्छ। हामी आत्माहरू एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। यो यस दुनियाँमा हाम्रो अन्तिम जन्म हो, सबै पतित छन्, सदा पावन त कोही रहन सक्दैन। सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो त हुन्छन् नै। उनीहरूले त भनिदिन्छन्— सबै ईश्वरका नै रूप हुन्, ईश्वरले आफ्नो अनेक रूप बनाउनुभएको छ, खेलपाल गर्नको लागि। हिसाब-किताब केही जान्दैनन्। न खेलपाल गर्नेलाई जान्दछन्। बाबाले नै बसेर विश्वको इतिहास-भूगोल सम्झाउनुहुन्छ। खेलमा हरेकको पार्ट अलग-अलग छ। सबैको पद अलग-अलग छ, जसको जस्तो पद हुन्छ, उसको महिमा हुन्छ। यी सबै कुरा बाबाले संगममा नै सम्झाउनुहुन्छ। सत्ययुगमा फेरि सत्ययुगको पार्ट चल्छ। वहाँ यी कुरा हुँदैनन्। यहाँ तिमीलाई सृष्टिचक्रको ज्ञान बुद्धिमा घुमिरहन्छ। तिम्रो नाम नै हो स्वदर्शन चक्रधारी। लक्ष्मी-नारायणलाई स्वदर्शन चक्र कहाँ दिइन्छ र! यी हुन् नै यहाँका। मूलवतनमा केवल आत्माहरू नै रहन्छन्, सूक्ष्मवतनमा केही छैन। मनुष्य, जनावर, पशु-पंक्षी आदि सबै यहाँ नै हुन्छन्। सत्ययुगमा मयुर आदि देखाउँछन्। यस्तो होइन— वहाँ मयुरको प्वाँख निकालेर लगाउँछन्। मयुरलाई दुःख कहाँ दिन्छन् र। यस्तो पनि होइन— मयुरको खसेको प्वाँख ताजमा लगाउँछन्। लगाउँदैनन्। ताजमा पनि भुटो निशानी दिएका छन्। वहाँ सबै

२०७२ भाद्र ३० बुधवार १६-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन सुन्दर चीजहरू हुन्छन्। गन्दा कुनै चीजको नाम-निशान हुँदैन। यस्तो कुनै चीज हुँदैन, जसलाई देखेर घृणा आओस्। यहाँ त घृणा आउँछ नि। वहाँ जनावरलाई पनि दुःख हुँदैन। सत्ययुग कति फस्टक्लास हुन्छ। नाम नै छ स्वर्ग, हेविन, नयाँ दुनियाँ। यहाँ त पुरानो दुनियाँमा हेर, बर्सादको कारणले घर भत्किरहन्छन्, मनुष्य मर्छन्। भूकम्प आउँछ सबै दबिएर मर्छन्। सत्ययुगमा धेरै कम हुन्छन् फेरि पछि गएर वृद्धि हुँदै जान्छ। पहिले सूर्यवंशी हुन्छ। जब दुनियाँ २५ प्रतिशत पुरानो हुन्छ त्यसपछि चन्द्रवंशी हुन्छ। सत्ययुग १२५० वर्षको हुन्छ, त्यो हो १०० प्रतिशत नयाँ दुनियाँ, जहाँ देवी-देवताले राज्य गर्छन्। तिमीहरूमा पनि धेरैले यी कुरालाई भुल्छन्। राजधानी त स्थापना हुनु नै छ। निराश हुनु छैन। पुरुषार्थको कुरा छ। बाबाले सबै बच्चाहरूलाई एक समान पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ। तिमी आफ्नो लागि विश्वमा स्वर्गको बादशाही स्थापना गर्छौ। आफूलाई देख्नु छ— म के बन्छु ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पुरुषोत्तम युगमा स्वर्गको देवी-देवता बन्ने पढाइ पढेर स्वयंलाई लायक बनाउनु छ। पुरुषार्थमा निराश हुनु हुँदैन।
- २) यस बेहदको खेलमा कलाकारको पार्ट र पद अलग-अलग छ। जस्तो जसको पद त्यस्तै मान उसलाई मिल्छ— यो सबै रहस्यलाई बुझेर विश्वको इतिहास-भूगोललाई स्मरण गरेर स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ।

वरदानः— मनसा शक्तिको अनुभवद्वारा विशाल कार्यमा सदा सहयोगी भव

प्रकृतिलाई, तमोगुणी आत्माहरूको भाइब्रेशनलाई परिवर्तन गर्नु तथा रक्तपात वायुमण्डल, भाइब्रेशनमा स्वयंलाई सुरक्षित राख्नु, अन्य आत्माहरूलाई सहयोग दिनु, नयाँ सृष्टिमा योगबलद्वारा नयाँ रचनाको प्रारम्भ गर्नु— यी सबै विशाल कार्यको लागि मनसा शक्तिको आवश्यकता छ। मनसा शक्तिद्वारा नै स्वयंको अन्त सुखद हुन्छ। मनसा शक्ति अर्थात् श्रेष्ठ संकल्प शक्ति, एकको साथमा लाइन क्लियर— अब यसको अनुभवी बन, तब बेहदको कार्यमा सहयोगी बनेर बेहद विश्वको राज्य अधिकारी बन्छौ।

स्लोगनः— निर्भयता र नम्रता नै योगी र ज्ञानी आत्माको स्वरूप हो।